USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal dne 26. června 2025 v neveřejném zasedání **stížnost obviněného Mgr. Romana K., narozeného xxx** v xxx, trvale bytem xxx, nyní ve výkonu vazby ve Vazební věznici Ostrava, proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2025, č. j. 0 Nt 16054/2025-27, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 trestního řádu se z podnětu stížnosti obviněného Mgr. Romana K. napadené usnesení ruší a podle § 149 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu se nově rozhoduje

takto:

I.
Podle § 68 odstavec 1 trestního řádu, z důvodu uvedeného v § 67 písmeno a) trestního řádu, se **obviněný Mgr. Roman K.**, narozený xxx, trvale bytem xxx, **bere do vazby**.

II.
Vazba se započítává ode dne 9. 4. 2025 od 13:35 hodin.

III.
Podle § 73 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu, *a contrario*, se **nepřijímá písemný slib daný obviněným**.

IV.
Podle § 73 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu, *a contrario*, **nelze účelu vazby dosáhnout dohledem probačního úředníka nad obviněným**.

Odůvodnění:

1. Citovaným usnesením Okresního soudu v Ostravě (*č. l. 27-28*) bylo rozhodnuto podle § 68 odst. 1 trestního řádu (dále jen tr. ř.) z důvodů uvedených v § 67 písm. a), písm. b) tr. ř. o vzetí obviněného Mgr. Romana K. do vazby. Vazba byla započtena ode dne 9. 4. 2025 od 13:35 hodin.
2. Toto rozhodnutí nenabylo právní moci, jelikož bylo bezprostředně po jeho vyhlášení ve vazebním zasedání napadeno blanketní stížností obviněného (*č. l. 24*). Odůvodnění opravného prostředku bylo následně zpracováno obhájcem obviněného (*č. l. 39-44*), konečně odůvodnění prezentoval také přímo obviněný (*č. l. 47-49*). S ohledem na nadstandardní rozsah odůvodnění stížnosti budou níže uvedeny především zásadní momenty týkající se námitek proti napadenému rozhodnutí okresního soudu.
3. Obhajoba se úvodem věnovala podmínkám rozhodnutí o vzetí do vazby, kdy podle obviněného nebyly naplněny zákonné předpoklady vymezené v § 67 tr. ř. pro jeho vzetí do vazby a nebyly splněny požadavky kladené na obsah samotného rozhodnutí o vazbě. Přitom platí, že zákonné důvody, pro něž může být obviněný omezen na svobodě, je nutné vykládat restriktivně. Po formální stránce musí být v rozhodnutí krom obecných náležitostí také uvedeny * skutečnosti, které

odůvodňují podezření ze spáchání trestného činu, pro který je obviněný stíhám, * konkrétní skutečnosti, ze kterých jsou dovozovány důvody vazby a také * důvody, pro které nebylo možné dosáhnout účelu vazby jiným opatřením. Pokud trestní soudy opřou svá rozhodnutí o nezákonný vazební důvod a zvolí takový důvod, který je v příkrém rozporu se zjištěným skutkovým stavem, nebo je odůvodní bez opory v konkrétních skutečnostech, jednají v rozporu s uvedenými pravidly. S tím je spojen i požadavek na řádné odůvodnění, jelikož nestačí povšechné a nicneříkající odůvodnění. V tomto směru má stěžovatel za to, že napadené usnesení uvedené materiální a formální požadavky nesplňuje. Jednak není materiálně dána důvodná obava z naplnění některého z vazebních důvodů obviněným, a jednak odůvodnění napadeného usnesení ani neobsahuje žádný popis konkrétních skutečností tuto obavu odůvodňujících, a tedy nesplňuje zákonem kladené parametry. Konstrukce uvedené v odůvodnění usnesení jsou nesrozumitelné a nesprávné.

4. K útěkovému důvodu vazby podle § 67 písm. a) tr. ř. zdůrazněno, že uprchnutí nebylo skrývání se obviněnému musí být motivováno snahou vyhnout se trestnímu stíhání a žádný jiný důvod není způsobilí tento vazební důvod naplnit. Argumentace okresního soudu, že by obviněný mohl při opětovném kontaktování ze strany osob, které označuje za vyděrače, jednat tak, jak již jednal před zahájením trestního stíhání tedy odcestovat do zahraničí, aby ztížil objasňování dalších skutečností, nedává smysl a je nesrozumitelná. Není zřejmé, čím by mělo ztížení trestního stíhání ochránit obviněného před hrozbou, kterou na něj vyvíjely třetí soby, a tedy proč by to vlastně dělal. Okresní soud přitom na jiném místě uvádí, že závěr o existenci útěkového vazebního důvodu neopřel o předchozí vycestování obviněného do zahraničí, avšak v další pasáži již na tyto skutečnosti odkazuje. V této souvislosti obviněný nepopírá, že cestoval do zahraničí, konkrétně do Chorvatské republiky, ale učinil tak nikoli v souvislosti s vedeným trestním stíháním, nýbrž z důvodu obav o své zdraví, neboť se cítil v České republice ohrožený. K opuštění republiky došlo dne 4. 3. 2025, tedy 11 dnů před tím, než bylo jeho trestní stíhání vůbec zahájeno, dokonce ještě před tím, než byly zahájeny úkony trestního řízení. Opuštění republiky jmenovaným proto nelze jakkoli spojovat s trestním stíháním, které je proti němu nyní vedeno. Jelikož se měl navíc vytýkaného jednání dopouštět již od roku 2022, je zjevné, že blízká časová souvislost mezi odjezdem z republiky a zahájením úkonů trestního řízení je náhodná, resp. obviněný o ní nemohl mít povědomí. O úmyslu skrývat se nesvědčí ani finanční částka, kterou disponoval (max. 7.000 EUR a několik dolarů), která v delším časovém horizontu nepostačovala k ukrývaní se v hotelích a podobných zařízeních. Ohledně uvedeného důvodu vazby by měly být zkoumány také okolnosti týkající se reálné možnosti útěku, okolnosti týkající se osoby obviněného atd. Zde se uvádí, že dotyčný nevlastní žádný nemovitý majetek v zahraničí, nemá tam příbuzné nebo jiné blízké osoby (všichni žijí v české republice). Dosavadní postoj obviněného také oslabuje obavu ze skrývání se, kdy se zejména poukazuje na fakt, že se při výslechu dne 9. 4. 2025 vzdal práva podat proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost, stejně tak učinil ve vztahu k usnesením o zajištění finančních prostředků na jeho bankovních účtech a po vydání evropského zatýkacího rozkazu se nebránil svému předání do České republiky, a to ani řádným opravným prostředkem. Pakliže byly obviněnému zajištěny na účtech finanční prostředky, těmi fakticky nedisponuje a nemůže je proto užít k hrazení možných nákladů spojených s útěkem nebo skrýváním se. Stěžovatel je proto přesvědčen, že řádný průběh řízení lze zajistit i jinými prostředky, v daném případě zejména zákazem vycestování podle § 73 odst. 5 tr. ř. spojený s vydáním cestovního dokladu. Ze všech těchto důvodu má stěžovatel za to, že není materiálně naplněna podmínka vzetí do vazby podle § 67 písm. a) tr. ř.

5. Ohledně koluzního důvodu vazby dle § 67 písm. b) tr. ř. připomenuto, že konkrétní skutečnosti odůvodňující obavu z ovlivňování svědků nebo jiného maření objasňování závažných skutečností musí být spojeny s předpokládanou aktivní činností obviněného směřující k tomuto cíli a z těchto skutečností musí tedy vyplývat, že obviněný má koluzní záměry. Nemůže jít jen o mlhavé a konkrétními skutečnostmi nepodložené podezření, neboť by to vedlo k neodůvodněným zásahům do osobní svobody obviněného. Pokud tento důvod vazby okresní soud odůvodňuje tím, že by se obviněný mohl snažit ovlivnit jemu blízké osoby, pracovní kolegy a další, absentuje zde

uvedení jakéhokoli dosavadního jednání dotyčného nebo jiných konkrétních skutečností, které tuto obavu odůvodňují. Pokud soud I. stupně uvádí, že některé osoby neuplatňují svou škodu v předmětném trestním řízení, muselo by platit, aby taková skutečnost mohla mít pro naplnění vazebního důvodu relevanci, aby tak učinili v důsledku předchozího působení ze strany obviněného. Tomu ale nic nenasvědčuje a také okresní soud to ani nedeklaruje. V současné době neexistují žádné poznatky svědčící o tom, že by obviněný již působil nebo měl v úmyslu působit na konkrétní svědky a ovlivnit tak jejich výpovědi. K tomu se podotýká, že obviněný byl v průběhu jeho zadržení v Chorvatské republice v opakovaném kontaktu se svou ženou, ale neexistuje žádný poznatek o tom, že by na ni nebo jejím prostřednictvím na kohokoli jakkoli působil. Opakovaně se též poukazuje na skutečnost, že obviněný žádný z dílčích útoků popsaných v usnesení o zahájení trestního stíhání nepopírá a proti uvedenému usnesení nepodal stížnost. Nedávalo by proto smysl, aby nyní na svědky působil, a i kdyby některý ze svědků nárok na náhradu škody neuplatnil, na trestní odpovědnost jmenovaného by to vliv nemělo. Protože v napadeném usnesení není uvedeno, v čem je konkrétně spatřována důvodná, že by k popsanému mohlo dojít, a soud neodkazuje na žádný relevantní důkaz, není ani vazební důvod podle § 67 písm. b) tr. ř. materiálně naplněn.

6. Stěžovatel se dále ohrazuje proti odůvodnění okresního soudu, kdy uvádí, že obavu z naplnění předmětných dvou vazebních důvodů umocňuje trestní sazba 5-10 let trestu odnětí svobody, která za současné právní kvalifikace obviněnému hrozí. Takový závěr ale ve světle ustálené judikatury Ústavního soudu nemůže obstát, protože takový závěr o hrozbě vysokého trestu není možné učinit jen na podkladě příslušné trestní sazby, ale je vždy třeba zhodnotit konkrétní okolnosti týkající se povahy a závažnosti činu i poměry obviněného. Aby taková hrozba obstála, musí trestní soudy hrozící trest konkretizovat, individualizovat a podložit jej jedinečnými okolnostmi. Nyní je proto argument soudu o výši trestní sazby nulitní, protože reálný trest, který obviněnému v případě uznání viny hrozí, nebyl blíže specifikován. Navíc ustálená rozhodovací práce dovozuje, že hrozba vysokého trestu se týká předpokladu uložení trestu odnětí svobody ve výši nejméně kolem osmi let. Při uvedené trestní sazbě a při skutečnosti, že obviněný nebyl dosud trestán, pak hrozba trestem v takovém trvání nemůže být považována za důvodnou.

7. Jde-li o nahrazení vazby a dosažení jejího účelu jiným opatřením, je si obviněný vědom, že vazbu nelze nahradit některým z uváděných institutů, jedná-li se o vazbu koluzní, nicméně s ohledem na výše uvedenou argumentaci pro zrušení tohoto vazebního důvodu stížnostním soudem považuje za nutné věnovat se i této otázce. Pro případ zrušení uvedeného důvodu vazby proto opakovaně navrhuje nahrazení vazby jeho písemným slibem podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. a v návaznosti také zákazem vycestování ve smyslu § 73 odst. 5 tr. ř. ve spojení s § 77a tr. ř. Za tím účelem je připraven vydat soudu cestovní doklad. Také navrhuje, aby bylo rozhodnuto o výkonu elektronické kontroly (detekce pohybu obviněného) plnění povinností uložených v souvislosti s tímto opatřením. I toto opatření je způsobilé zamezit obviněnému, aby se před trestním stíháním skrýval a není představitelné ani to, že by se o útěk vůbec pokusil. Snadno je konečně odhalitelná jakákoli činnost, která by z pohledu soudu mohla znamenat pokračování v trestné činnosti. Nad rámec uvedené je obviněným doložena ještě nabídka převzetí záruky důvěryhodné osoby - jeho sestra Marcely R. (*č. l. 45*), a navrhuje, aby tato byla podle § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. v případě, že soud shledá další existenci vazebního důvodu podle § 67 písm. a) tr. ř., přijata.

8. Dle názoru obviněného nebyla řádně zodpovězena otázka místní příslušnosti soudu rozhodujícího o vazbě. Soud I. stupně odkazuje na bod 13. usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného, z něhož má údajně vyplývat založení místní příslušnosti Okresního soudu v Ostravě, neboť skutek zde popsaný měl být spáchán právě v tomto městě. Z popisu uvedeného bodu ani z odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání ale nevyplývá, že by tento skutek měl být v Ostravě spáchán. Napadené usnesení je proto ve vztahu k závěru o místní příslušnosti nepřezkoumatelné, protože z podkladů, na které se soud odvolává, založení jeho místní příslušnosti nijak nevyplývá.

9. V závěru obviněným navrženo, aby Krajský soud v Ostravě napadené usnesení soudu I. stupně podle § 149 odst. 1 tr. ř. zrušil a propustil jej z vazby na svobodu, případně alternativně, byl-li by

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.

shledán důvod vazby podle § 67 písm. a) tr. ř., aby bylo usnesení okresního sodu podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušeno a krajským soudem rozhodnuto o propuštění z vazby na svobodu za současného přijetí záruk výše navržených.

10. Obviněný ve svém osobním odůvodnění předně prohlásil, že je mu upřímně líto vytýkaného jednání a toho, že zklamal hlubokou důvěru řady osob, nejvíce jeho manželky. Zopakoval, že nepopírá spáchání vytýkaných skutků, z čehož je zřejmé, že nehodlá nijak trestní řízení mařit. Řada skutečností je nesporných, odpovídá i právní kvalifikace, ostatně vzdal se práva stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání a většiny dalších opravných prostředků proti činěným rozhodnutím. Na vytýkaném jednání se ale neobohatil a prostředky, které byl přinucen vybírat, odevzdával osobám, které jej vydíraly a nechávaly mu jen část na účtu nebo v hotovosti, kterou následně vracel jako „výnos" poškozeným nebo jako vrácení zápůjčky.

11. V další pasáži zopakoval důvody svého odcestování z České republiky, kdy měl obavy o svůj život, nic mu nebránilo opustit Evropu a návratu do vlasti se vyhýbat, ale to v úmyslu neměl. Ohledně vydírání učinil několik pokusů o oznámení, ale byl roky pod neskutečným nátlakem fyzickým i psychickým, a to tak, že hrozila újma jeho blízkým, nejen jemu. Měl sledovaný telefon, email, byl sledován fyzicky. Na orgány činné v trestním řízení v Brně se nemohl s důvěrou obrátit.

12. Důvod vazby podle § 67 písm. a) tr. ř. je podle něj minimálně sporný, pokud by ale byl dán, navrhuje jej nahradit dohledem probačního úředníka a přijetím písemného slibu, v návaznosti odevzdá cestovní pas a souhlasí také s případnou elektronickou kontrolou jeho pohybu. V neposlední řadě jeho sestra Marcela R. za něj nabízí záruku dle § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř. Koluzní důvod vazby ovšem vůbec neexistuje. Poškozené nijak nekontaktoval a nehodlá to činit, je v kontaktu s ženou a sestrou, ovšem tyto byly již vyslechnuty. Nezpochybňuje skutkový děj a objektivní stránku trestného činu, tudíž nemá důvody nikoho ovlivňovat.

13. Závěrem odůvodnění stížnosti požádal obviněný o trestní stíhání na svobodě, na trestní řízení je připraven, jakož i na rozhodnutí o vině a trestu. Zmínil svou kariéru v rámci justice, její konec a znovu popsal obří tlak na svou osobu zejména v posledním roce. Má za to, že si ale zaslouží šanci ukázat, že náhrada vazby u něj přichází do úvahy, kdy takovou důvěru by nezklamal.

14. Stížnostní soud úvodem shledává, že stížnost byla obviněným podána včas, dotyčný je ze zákona osobou oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí soudu I. stupně, kde trestní řád stížnost připouští. Proto Krajský soud v Ostravě (dále též jen krajský soud, soud stížnostní nebo soud II. stupně) jakožto nadřízený orgán při rozhodování o opravném prostředku ve smyslu § 147 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, přičemž dospívá k následujícím závěrům.

15. V předmětné trestní věci bylo Okresním soudem v Ostravě vedeno řízení na podkladě řádného návrhu státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě na vzetí obviněného Mgr. Romana K. do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a) a b) tr. ř. (*č. l. 1-4*) a o návrhu bylo v souladu se zákonem konáno vazební zasedání (*č. l. 7-25*). Obviněný byl na počátku úkonu poučen a následně mu dán dostatečný prostor, aby se ke své osobě, jakož i k věci jako takové, vyjádřil. Po celou dobu úkonu byl přítomen advokát (v substituční plné moci za obhájce zvoleného na plnou moc). Z tohoto pohledu není proti postupu soudu I. stupně výhrad. Potřeba také poznamenat, že ze strany státní zástupkyně a uvedeného soudu byly dodrženy zákonné lhůty vymezené v § 77 odst. 1 a 2 tr. ř., který se týká rozhodnutí o zadržené osobě. Zde postačí shrnout, že k zadržení Mgr. Romana K. coby osoby podezřelé došlo dne 9. 4. 2025 ve 13:35 hodin, státní zástupkyně podala návrh na jeho vzetí do vazby u okresního soudu dne 10. 4. 2025 v 11:59 hodin a téhož dne bylo ve vazebním zasedání (skončeno ve 20:30 hodin) rozhodnuto o vzetí jmenovaného do vazby. Pomineme-li otázku místní příslušnosti soudu ani opravný prostředek nebrojí proti procesnímu postupu orgánů činných v trestním řízení, je tudíž prost tvz. námitek procesního charakteru.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.

16. K otázce místní příslušnosti soudu ve věci intervenujícího v prvním stupni zapotřebí uvést najmě to, že dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení vykonává státní zástupkyně, a to konkrétně Krajského státního zastupitelství v Ostravě. V situaci, kdy v témže řízení Okresní soud v Ostravě vydal dne 15. 3. 2025 na osobu obviněného evropský zatýkací rozkaz, jakož i příkaz k zadržení podle § 76a tr. ř., vše pod sp. zn. 0 Nt 17008/2025, a současně jeden z dílčích útoků obviněnému kladených za vinu (viz bod 16.) měl být spáchán v Ostravě, není o příslušnosti Okresního soudu v Ostravě pochyb. Pokud ohledně rozhodného skutku okresní soud uvedl ten, jež označen bodem 13., pak došlo zjevně k písařské chybě. Aby byla záležitost uvedena na pravou míru, krajský soud upřesňuje, že onen dílčí útok se týká poškozené Dominiky S., která totiž potvrdila, a explicitně to vyplývá z předloženého spisového materiálu, že s obviněným Mgr. K. komunikovala z Ostravy a rovněž z místa svého přechodného bydliště v Ostravě (xxx) byly dotyčnému zasílány peníze bezhotovostním převodem.

17. Možno dále rekapitulovat, že Mgr. Roman K. je stíhán pro zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku (dále jen tr. zák.) na základě usnesení podle § 160 odst. 1 tr. ř. příslušného orgánu Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, 2. oddělení expozitury Olomouc, ze dne 15. 3. 2025, č. j. NCOZ-2434-129/TČ-2025-417802-H. Trestného činu se měl dopustit způsobem specifikovaným ve zmiňovaném usnesení policejního orgánu. Zjednodušeně řečeno, *od srpna 2022 do března 2025 měl v Ostravě, Brně, Kroměříži a dalších místech, v úmyslu se neoprávněně obohatit a vylákat peněžní prostředky, uvádět v omyl osoby, které mu na základě smyšlených záminek a důvěry, které požíval na základě své funkce soudce, poskytovaly peněžní prostředky, o kterých věděl, že je nevrátí, kdy takto ve 23 konkretizovaných případech měl vylákat sumu v celkové výši 13.725.000 Kč, z níž uhradil částku ve výši 1.436.500 Kč, čímž se neoprávněně obohatil a způsobil tak škodu ve výši nominálně 12.288.500 Kč.*

18. Na tomto místě k osobě obviněného Mgr. Romana K. nutno zmínit, že jmenovaný byl v době zahájení trestního stíhání soudcem (soudce xxx) s datem zániku této funkce až ke dni 30. 6. 2025. Otázka udělení souhlasu s jeho trestním stíháním a omezením na osobní svobodě vazbou ve smyslu § 76 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, byla ošetřena Rozhodnutím Prezidenta republiky konsignovaným Předsedou vlády České republiky ze dne 14. a 15. 3. 2025. V dalším se odkazuje na údaje uvedené v bodě 2. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

19. Podle § 68 odst. 1 tr. ř. platí, že vzít do vazby lze toliko osobu, proti níž bylo zahájeno trestní stíhání, přičemž rozhodnutí o vazbě musí být odůvodněno též skutkovými okolnostmi. Ze spisového materiálu se podává, že vůči konkrétní fyzické osobě bylo řádně zahájeno trestní stíhání ve smyslu § 160 odst. 1 tr. ř. Jde-li o odůvodnění stíhání skutkovými okolnostmi, tyto vyplývají z uvedeného rozhodnutí policejního orgánu, správně je na ně ve stručnosti poukázáno také okresním soudem především v bodech 4., 6. a 7. odůvodnění jeho rozhodnutí, kde nejdůležitější momenty shrnuty. Obviněný vytýkanou trestnou činnost ve všech bodech doznal, kdy poznamenal, že se následně vyjádří jen k některým dílčím okolnostem a detailům jednotlivých skutků, které ale nehodlá zpochybňovat. Takovýto postoj obviněného zapotřebí považovat za vcelku kvalifikovaný, jelikož koresponduje s dalšími opatřenými důkazy a skutečnostmi zjištěnými dosavadním prověřováním. Poukázat zapotřebí v tomto kontextu především na obsah sdělení jednotlivých poškozených, případně též osob z řad rodinných příslušníků nebo známých, jak je prezentovali v záznamech o podání vysvětlení. K dispozici jsou v mnoha případech důkazy listinné představující smlouvy a další písemnosti k půjčkám se vážící, výpisy z účtů, zmínit lze komunikaci mezi obviněným a poškozenými prostřednictvím mobilních aplikací, a již v tomto stádiu řízení jsou dostupné poměrně rozsáhlé materiály k osobním, pracovním a majetkovým poměrům obviněného, včetně dosud opatřených výsledků tzv. finančního šetření k jeho osobě od roku 2021 dosud.

20. K uvedenému stížnostní soud obecně poznamenává (viz též okresní soud v bodě 12. odůvodnění), že rozhodování o vazbě je téměř vždy vedeno v rovině přiměřené pravděpodobnosti, nikoli jistoty, a to jak stran důsledků, které mohou nastat, nebude-li obviněný stíhán vazebně, tak ohledně dalšího vývoje řízení, který možno toliko a jen s rozumnou mírou pravděpodobnosti odhadovat, zvláště

pak, nachází-li se řízení na jeho samotném počátku, což odpovídá situaci v nyní řešené cause. Případné pochybnosti týkající se další specifikace průběhu skutkového děje a konkrétní účasti obviněného na něm, včetně vyhodnocení přiléhavé právní kvalifikace, budou dozajista řešeny v rámci další fáze přípravného řízení, nad kterým bdí z pozice dominus litis („vládce sporu“) dozorující státní zástupce.

21. Odkazujíc na výše uvedené možno uzavřít, že byla naplněna litera zákona ve smyslu § 68 věta první tr. ř., tedy, že vzít do vazby lze toliko osobu, proti níž bylo zahájeno trestní stíhání a rozhodnutí o vazbě musí být odůvodněno též skutkovými okolnostmi. Z pohledu dovětku ustanovení § 67 t. ř. se uzavírá, že dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, pro který bylo trestní stíhání zahájeno, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu a jsou zde i zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal právě obviněný Mgr. Roman K.

22. I přes výše uvedené považuje za vhodné krajský soud reagovat na uplatněnou obhajobu obviněného spočívající v tom, že podstatou jeho protiprávního jednání bylo velmi intenzivní vydírání ze strany dalších osob. Toto tvrzení není zapotřebí blíže komentovat, neboť bude dozajista předmětem dalšího prověřování, nicméně je s podivem, že po dobu více než 5 let (obviněný uvádí, že k prvním kontaktům s vyděrači došlo v roce 2018 nebo nejpozději o rok později) nemůže k jejich činnosti předložit hmatatelný důkaz, ač by se to od osoby doslova kované v oblasti trestního práva dalo důvodně očekávat. Žádná z dosud slyšených osob takovouto verzi nepotvrzuje a roztěkanosti či nesoustředění si začali všímat až v posledních měsících před „zmizením“ dotyčného. Samostatnou kapitolou je obviněným deklarovaná absolutní nedůvěra v policii a justiční orgány zejména v Brně a okolí. Za této situace je jen řečnickou otázkou, kterak tedy mohl obviněný po dobu několika let nestranně vykonávat funkci předsedy trestního senátu xxx, když se ve své podstatně v jednotlivých causách prakticky denně setkával s prací (zhmotněnou v trestních spisech) právě policie a justičních složek z tohoto regionu.

23. Za podstatnější, neb úvahy nastíněné v předchozím odstavci nejsou pro potřeby vazebního řízení a vyhodnocení důvodnosti trestního stíhání zásadní, považuje stížnostní soud jiný moment a tím je životní styl obviněného, poslední období nevyjímaje, konfrontovaný s jeho objektivně danými finančními možnostmi. Sám vypověděl, že nejprve vyděračům předal své úspory a když byly tyto vyčerpány, následovalo jednání, které vyústilo ve stíhanou trestnou činnost. Již finanční šetření k jeho poměrům známé k době napadeného rozhodnutí okresního soudu totiž skýtalo ten obraz, že finance manželé K. vedli odděleně a manželka dotyčnému „přispívala“ toliko částkou 5.000 měsíčně, ostatní záležitosti (rozuměj podstatné) finančně zajišťoval on sám. Při jeho reálně daném příjmu 130.000 či maximálně 150.000 Kč měsíčně v období rozhodném, a výdajích na splátku hypotéky, tří automobilů na operativní leasing a na splátky nájmů dvou sklepních prostor, což v souhrnu představovalo sumu okolo 120.000 Kč měsíčně, si lze jen stěží představit, že by byl schopen ze zbytku sanovat nejen další náklady běžného života (potraviny, oděvy, drogerie, kosmetika, palivo, pojistky atd. atd.), ale ještě k tomu mít z legálního zdroje volné finanční prostředky na vcelku bohémský život spojený s pravidelnou návštěvou restauračních a podobných zařízení, při kterých jeho útrata představovala řády tisíců korun, spojený s pořádáním velkých akcí pro kolegy a známé, a to i pro 50 lidí, a doprovázený nikoli ojedinělými „prodlouženými víkendy“ se známými (Maďarsko, Slovinsko, Rumunsko, Rakousko, Španělko, Polsko, Švýcarsko atd.). Také manželka obviněného potvrdila, že zahraniční dovolené platil výlučně manžel, přitom v období od roku 2022 se mělo jednat nejméně o tyto: březen 2022 Slovinsko, červenec 2022 Chorvatsko, leden 2023 Dubaj, srpen 2023 Rakousko, březen 2024 Zanzibar, červenec 2024 Chorvatsko, leden 2025 Dominikánská republika. Tímto výčtem hodlá krajský soud demonstrovat pochybnosti o obhajobě uplatněné obviněným, ač je jeho výsostným právem hájit se, jak sám uzná za vhodné, která vyznívá tak, že veškeré finanční prostředky získané protiprávním jednáním končily v rukou vyděračů, tudíž na uvedeném se neobohatil. Takovýto aktuální pohled krajského soudu má význam pro potvrzení důvodnosti trestního stíhání, pro vyhodnocení přiléhavosti nyní užité právní kvalifikace vytýkaného

jednání, včetně toho, že tvrzení obviněného o nulovém profitu z trestné činnosti s nemalou pravděpodobností neodpovídá skutečnému stavu věci.

24. K osobě obviněného Mgr. Romana K. možno dále jen ve stručnosti uvést, že před svým zadržením žil ve společné domácnosti se svou manželkou Marií K. (zaměstnankyně xxx) na adrese xxx (v evidenci vedeno od 10. 8. 2022), je bezdětný, v posledních letech pak působil jako předseda trestního senátu u xxx. V opisech z evidence přestupků a rejstříku trestů nemá žádný záznam.

25. Stížnostní soud opakuje, že státní zástupkyně podala návrh na vzetí obviněného do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a) a b) tr. ř., kdy z výrokové části napadeného usnesení vyplývá, že v souladu s tímto návrhem bylo následně rozhodnuto soudem I. stupně. V rámci vazebního zasedání byly ze strany obviněného činěny návrhy na nahrazení vazby jeho písemným slibem (*č. l. 6*) a dohledem probačního úředníka.

26. Pokud okresní soud dovodil důvod vazby podle § 67 písm. a) tr. ř. (*tzv. vazba útěková*), takovému závěru zapotřebí přisvědčit. Předně se uvádí, že obviněný je stíhán pro zvlášť závažný zločin a bude-li uznán vinným, je reálně ohrožen ukládáním již citelnějšího trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby od 5 do 10 let. Je současně z povahy věci dáno, že by šlo o trest represivní, spojený s jeho přímým výkonem. Je-li v tomto ohledu ve stížnosti namítáno, že okresní soud nebyl stran možné výměry potencionálního trestu konkrétní, soud II. stupně tento nedostatek odstraňuje. Jelikož je obviněný osobou bezúhonnou a nedojde ke změně jeho postoje, tudíž by mu měla svědčit polehčující okolnost v podobě doznání (či dokonce prohlášení viny) a současně jím způsobená škoda, alespoň tak, jak je doposud vyčíslena, nemnoho přesahuje hranici škody velkého rozsahu, měl by být trest odnětí svobody ukládán na samé spodní hranici trestní sazby nebo nikoli výrazně nad ní. Konkrétně tak možno uvažovat o trestu odnětí svobody ve výměře 5 až maximálně 6 let. Zde soud neuvažuje o alternativě v podobě sjednání dohody o vině a trestu, jelikož úvahy na toto téma jsou zcela předčasné. Ačkoliv se tudíž nejedná o výměru trestu, o kterou by bylo lze důvod vazby útěkové opřít jako o argument primární (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2024, sp. zn. III. ÚS 566/03, uvažuje o trestu odnětí svobody okolo 8 let), zůstává nezpochybnitelným faktem, že i výše predikovaná sankce je již velmi citelnou, která ve spojení s dalšími konkrétními okolnostmi důvod vazby dle § 67 písm. a) tr. ř. činí opodstatněným.

27. Další konkrétní okolnosti, jimiž se současně reaguje na podstatu stížnostních námitek vážících se k uvedenému důvodu vazby, spatřuje krajský soud v následujícím. Obviněný je v současné době osobou, která není k místu svého trvalého (a současně faktického) bydliště nikterak pevně vázána. Žije sice v manželském svazku, dle výpovědi jeho paní ovšem posuzovaný žil do značné míry svým individuálním životem, který byl vedle tehdejší funkce nemálo spjat s prostředím kamarádů, prodloužených víkendů a návštěv restauračních zařízení, kdy domů chodíval až velmi pozdě, na sklonku daného dne. Technické záležitosti týkající se nemovitosti obstarávala manželka, na nich se obviněný zřejmě nepodílel. V situaci, kdy rezignoval na funkci soudce a při vědomí nynějšího trestního stíhání, je současně nasnadě, že k místu bydliště neexistuje skutečné pojítko pracovní, podnikatelské či obdobné, obviněný taktéž nemá vyživovací povinnosti, je bezdětný, na jeho péči není odkázána žádná osoba atd.

28. Třetí zásadní skutečností, kterou je zapotřebí významně zohlednit při posuzování existence uvedeného důvodu vazby, je faktické počínání obviněného před jeho zadržením. V tomto ohledu se krajský soud plně ztotožňuje s argumentací nastíněnou státní zástupkyní v návrhu na vzetí jmenovaného do vazby, jelikož tato je logická a odpovídá údajům zjištěným k tehdejšímu pobytu obviněného v zahraničí. Protože uvedené nebylo blíže pojato do napadeného rozhodnutí, tudíž okresní soud argumentuje poněkud odlišně, absentuje zde možnost odkazu na příslušnou pasáž rozhodnutí soudu I. stupně. Ve shodě se stanoviskem státní zástupkyně je proto nezbytné zopakovat, že obviněný se před Policií České republiky, resp. justičními orgány, v zahraničí již ukrýval. Je faktem, že území republiky opustil v době, kdy ještě nebyly zahájeny úkony trestního řízení a nebylo zahájeno trestní stíhání konkrétní fyzické osoby, nicméně obviněný byl nepochybně

obeznámen s tím, že je v České republice považován za osobu pohřešovanou a následně s tím se v jeho záležitosti angažuje Národní centrála proti organizovanému zločinu, což bylo de facto věcí veřejnou, jelikož informace byly namnoze ventilovány i prostřednictvím médií. Na tyto zprávy dotyčný reagoval a dne 16. 3. 2025 ve večerních hodinách kontaktoval Českou televizi a Český rozhlas, aby jim sdělil své „vyjádření". Do doby zadržení v Chorvatsku dne 17. 3. 2025 ale naprosto žádným způsobem neoslovil Policii České republiky nebo jakýkoliv relevantní orgán domovského státu. Jmenovaný byl přitom již 13. 3. 2025 v Zadaru (tehdy jako osoba pohřešovaná) legitimován tamními orgány, ale měl sdělit, že si nepřeje, aby jeho rodina byla o jeho aktuálním pobytu informována. Vozidlo, kterým cestoval, přitom zanechal ve Splitu. Chronologie jeho cesty byla zjištěna formou mezinárodní policejní spolupráce, kdy obviněný nejprve cestoval přes Polsko do Slovenska, následně též do Rumunska a nakonec do Chorvatska. Tomu odpovídají i sdělení samotného obviněného, který uvedené váže na snahu uniknout osobám, které jej měly ohrožovat. Z dostupných údajů možno dovozovat i to, že se obviněný na popisovanou anabázi připravoval, o čemž svědčí hned několik skutečností. Svůj mobilní telefon, který do té doby užíval, zanechal ve svém bytě, kde jej ukryl (přístroj byl zajištěn až v rámci provedené domovní prohlídky), před odjezdem zadal ke svému účtu trvalé příkazy tak, aby plat za březen 2025 byl téměř celý odeslán na různé povinné platby nebo některým osobám, dále pak dal svému příteli Petru J. dvě předplacené SIM karty se sdělením, aby s nimi naložil dle svého uvážení. Pokud ve svých výpovědích obviněný opakovaně uváděl, že se snažil chránit svou rodinu, neboť výhrůžky měly být směřovány i vůči ní (informace o manželce, sestře, neteřích atd. a výhrůžky adresované i jim), pak svým vycestováním tyto argumenty v zásadě popřel, neboť nikoho z rodiny nebo alespoň okruhu blízkých přátel či známých neinformoval, nevaroval je před jím tvrzeným nebezpečím, a neučinil tak v situaci, kdy reálně opustil i svou osobu nejbližší, svou manželku.

29. Popisované ovšem neodmyslitelně zapadá do celkového kontextu situace, do níž se postupem doby obviněný dostal a opět možno zmínit údaje, které vyplývají ze spisového materiálu. Usnesení o zahájení trestního stíhání vymezuje dobu všech 23 skutků, kdy mělo k jejich spáchání dojít. Zatímco v roce 2022 jsou uvedeny dva (17. 6. a léto uvedeného roku), v roce 2023 skutky tři (leden, duben a léto uvedeného roku), v roce 2024 nabývá vše na intenzitě, a gradace nastupuje od září 2024 s tím, že celá anabáze je ukončena skutkem z počátku března 2025, kdy již situace ohledně půjček byla neudržitelná. Z výpovědí některých poškozených, případně elektronické komunikace, se podává, že obviněný byl ohledně plnění závazků urgován, platby oddaloval, vymlouval se apod. Vrátíme-li se ke vzdělání obviněného a především k jeho letitému působení na nejrůznějších postech justice - vyšší úrovně státního zastupitelství a soudů nevyjímaje - při vědomí neobhajitelné a kritické situace ve vazbě na předchozí počínání, musel si být vědom (musel si to alespoň připouštět), že dříve či později s velkou pravděpodobností budou činěny kroky příslušných orgánů, jejichž rovina bude trestněprávní.

30. Vezmeme-li v potaz všechny skutečnosti uvedené v předchozích čtyřech odstavcích, pak za této konstelace skutečně existuje reálná obava, že by se při pobytu na svobodě mohl obviněný trestnímu stíhání nebo hrozícímu trestu vyhýbat, jak predikuje § 67 písm. a) tr. ř., tedy chovat se způsobem uvedeným v tomto ustanovení procesního předpisu. Úvahy okresního soudu byly výše popsaným korigovány, upřesněny a doplněny, jelikož v některých momentech nepůsobily zcela přesvědčivě, současně ve světle krajským soudem uvedených argumentů může být uzavřeno, že stížnostní námitky ohledně neexistence důvodu vazby útěkové neobstojí.

31. Jde-li o důvod vazby dle § 67 písm. b) tr. ř. (*tzv. vazba koluzní*), okresní soud jej odůvodnil především v pasáži označené bodem 9. Oprávněnost tohoto vazebního důvodu spočívá v tom, že *z jednání obviněného nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že bude působit na dosud nevyslechnuté svědky nebo spoluobviněné nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní stíhání*. Lze přisvědčit tomu, že v době rozhodování okresním soudem bylo vyšetřování na samotném počátku, byl avizován výslech asi 140 svědků, kdy řada z nich se rekrutuje z okruhu známých, kamarádů,

rodinných příslušníků a profesních kolegů, tudíž v souhrnu by tato konstelace navozovala obecnou obavu z případného koluzního jednání obviněného.

32. Při podrobnějším pohledu, i s přihlédnutím k uplynutí času a zjištěním stran případného chování obviněného v naznačeném směru, však krajský soud vnímá otázku důvodu vazby podle § 67 písm. b) tr. ř. odlišně. Bylo proto otázkou, zda situace kvalitativně odpovídala obavě z koluzního jednání obviněného, která by měla reálného podkladu. Obviněný v procesním postavení obviněného totiž vyslechnut byl a co je velmi podstatné, vytýkanou trestnou činnost prakticky doznal. Pokud by snad měl výhrady vůči některým detailům týkajícím se popisu jednotlivých dílčích útoků, toto nemá pro posouzení věci významu. Žádný z 23 popsaných jednání dotyčný nezpochybňuje. Pouhý odkaz na to, že bude zapotřebí vyslechnout v procením postavení svědků poškozené či osoby z řad rodinných příslušníků, kolegů nebo známých, se nejeví být bez dalšího dostatečným. Poukazuje-li tedy primárně okresní soud na možnost ovlivnění svědků ve věci figurujících, pak jsou jeho sdělení poměrně vágní a nekonkrétní a není uvedeno, jak by mělo potencionální ovlivňování ze strany obviněného být realizováno a v jakém ohledu, zvláště pak, a to je zapotřebí zdůraznit, když trestnou činnost kladenou mu za vinu doznává. Dále nutno uvést, že již v úvodu trestního stíhání byly ve věci procesním způsobem zajištěny důkazy vcelku objektivní povahy v podobě smluv, směnek, elektronické komunikace, výpisů z účtů aj. Za velmi důležité krajský soud považuje i to, že dosud nebylo nikým - zejména dozorující státní zástupkyní, příslušným policejním orgánem a příslušníky vězeňské služby vazební věznice - avizováno koluzní jednání ze strany obviněného, a to je fakticky omezen na svobodě od 17. 3. 2025, kdy byl zadržen na základě evropského zatýkacího rozkazu v Chorvatsku. Pokud by se snad otázka uvedeného důvodu vazby jevila být při rozhodování o návrhu státní zástupkyně na vzetí do vazby obviněného hraniční, právě s odkazem na absenci mařících tendencí do doby rozhodnutí soudem II. stupně je v současné době postaveno vcelku najisto, že důvod vazby podle § 67 písm. b) tr. ř. dán není. Za této situace byla skutečně predikce okresního soudu postavena na ponejvíce hypotetických možnostech, než na důvodných obavách, které musejí mít přece jen konkrétnější obrysy tak, aby rozhodnutí o shledání důvodu vazby podle § 67 písm. b) tr. ř. neslo prvky ústavní konformity. Ač okrajově, přece jen pro úplnost bylo přihlédnuto i k faktickému stavu, kdy je z povahy věci osoba obviněného od počátku zajištěna vazbou, přestože z jiných důvodů, neboť i tím je do jisté míry riziko koluzního jednání poněkud zeslabováno. Z povahy rozhodnutí soudu II. stupně je zřejmé, že tento stav přetrvává.

33. V naznačeném směru byl proto v odpovídající části opravný prostředek obviněného posouzen jako oprávněný a stížnostní soud uvedený důvod vazby za stávající situace u obviněného neshledává.

34. Obiter dictum se závěrem řešené problematiky poznamenává, že nachází-li se obviněný v České republice ve vazbě od 9. 4. 2025, při nezbytné aplikaci dikce § 72a odst. 3 věta první tr. ř. by koluzní důvod vazby ze zákona i tak odpadl nejpozději k datu 9. 7. 2025. Dotyčný se ale zároveň důrazně upozorňuje na to, že jakékoliv jeho jednání v budoucnu, bude-li nadále trestní stíhání jeho osoby vedeno, které by bylo podřaditelné pod ustanovení § 67 písm. b) tr. ř., může reálně v rámci přípravného řízení zavdat příčinu pro podání návrhu státní zástupkyně ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) tr. ř. na opětovné rozhodnutí o jeho vazbě z uvedeného důvodu.

35. Úvahy ohledně důvodu vazby podle § 67 písm. c) tr. ř. (*tzv. vazba předstižná*) není na místě rozvíjet, jelikož návrh státní zástupkyně na vzetí obviněného do vazby o tomto důvodu vazby nehovoří, ke korekci v naznačeném směru nedošlo ani v rámci vazebního zasedání (*viz závěrečný návrh státní zástupkyně na str. 30 a 31 protokolu, č. l. 21-22 spisu*). Za současné absence stížnosti podané státní zástupkyní v neprospěch obviněného nemohl soud II. stupně uvedený stav posuzovat a již vůbec ne jakkoli revidovat.

36. Z obsahu spisového materiálu se podává, že obviněný v rámci vazebního zasedání přímo nabídl nahrazení vazby jeho písemným slibem, který se in natura nachází ve spise (*č. l. 6*) a zmínil také dohled probačního úředníka. Pakliže okresní soud shledal u obviněného důvod vazby podle § 67 písm. b) tr. ř., postupoval správně, jestli o žádném z nich nerozhodoval, jelikož je to přímo ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.

zákona vyloučeno. Ve smyslu § 73 a § 73a tr. ř. totiž platí, že nahrazení vazby zde uvedenými instituty je možné pouze v situaci, kdy existuje důvod vazby podle § 67 písm. a) nebo c) tr. ř. (samozřejmě mohou být shledány i oba). Nyní, kdy nebyl konstatován důvod vazby dle § 67 písm. b) tr. ř., bylo zapotřebí zaobírat se případnými instituty v trestním řádu uvedenými, které by důvody vazby ve smyslu § 67 a) tr. ř. mohly nahrazovat.

37. Písemný slib daný obviněným a dohled probačního úředníka byly soudem II. stupně posouzeny jako nedostatečné k eliminování rizika pocházejícího z podstaty důvodu útěkové vazby. Vyjdeme-li z charakteru trestné činnosti, která je obviněnému kladena za vinu (systematické podvodné jednání spočívající ve vylákání finančních prostředků pod nejrůznějšími záminkami za současného příslibu jejich vrácení, při jejich nevrácení a urgencích poškozených opět za spolupůsobení slibů o dodatečném plnění atd.), jeví se být především písemný slib obviněného značně nepřesvědčivým. Dohled probačního úředníka nad obviněným by při jeho akceptaci jistou záruku skýtal, ovšem zapotřebí jej konfrontovat s životním stylem obviněného především v posledních letech a zejména jeho konkrétním jednáním spočívajícím ve vycestovaní z domovského státu, jak podrobněji shora rozvedeno. Při velmi silném důvodu vazby útěkové ani tento institut nemůže vést k rozptýlení, alespoň v rozumné a akceptovatelné míře, obav z tohoto důvodu vazby plynoucího. Při této neakceptaci institutů vazbu potencionálně nahrazujících nebylo již zapotřebí posouzení otázky zákazu vycestování a elektronické kontroly, o kterýchžto byla také ze strany obviněného a obhajoby zmínka. Znění § 73 odst. 4 a odst. 5 tr. ř., které tuto problematiku zejména upravuje, totiž logicky s jejich užitím počítá v případě pozitivního rozhodnutí, tedy až v souvislosti s nahrazením vazby některým opatřením uvedeným v odstavci 1 téhož ustanovení. Tato situace ale nenastala.

38. Pokud bylo v opravném prostředku nově navrženo nahrazení vazby také zárukou důvěryhodné osoby ve smyslu § 73 odst. 1 písm. a) tr. ř., kterou nabízí sestra obviněného Marcela R., a byla předložena v písemné podobě, zapotřebí k takovému návrhu zaujmout následující stanovisko. Krajský soud má za to, že tímto návrhem nebylo lze se vůbec zaobírat, jelikož byl činěn právě až v rámci opravného prostředku. Stížnostní řízení je nicméně limitováno zejména ustanoveními §§ 141 až 150 tr. ř., ze kterých, při vědomí právní úpravy „vazby“ dle § 67 a násl tr. ř., je patrno, že se zde nepočítá s posuzováním (a vyhodnocením jejich akceptace nebo nepřijetí) takto nově, tj. právě až ve stížnostním řízení, navržených institutů. S odkazem na znění § 71a tr. ř. zapotřebí návrh obviněného na přijetí některého z opatření nahrazujících vazbu považovat za žádost o propuštění z vazby, která podléhá standardnímu režimu a měla by být v přípravném řízení činěna skrze dozorujícího státního zástupce. Žádné ingerence v naznačeném směru soudu II. stupně nepřísluší.

39. Obecně se k nenahrazení vazby jiným opatřením ještě konstatuje, že v projednávaném případě zapotřebí upřednostnit zájem na řádném průběhu trestního řízení na úkor jeho osobní svobody, což lze aktuálně zajistit výlučně přímým výkonem vazby, která s pravděpodobností hraničící s jistotou umožní pokud možno bezproblémový průběh dané fáze trestního řízení. Pro takový závěr hovoří charakter vytýkané trestné činnosti, její závažnost a veškeré okolností s ní související, včetně reálně hrozícího trestu, jakož i další parametry charakterizující osobu a statut obviněného, jak již v podrobnostech uvedeno.

40. Bylo stručně zmíněno, že důvod vazby útěkové dle § 67 písm. a) tr. ř. je z pohledu jeho intenzity vyhodnocen jako silný. Nedojde-li v tomto ohledu k zásadní změně a obviněný bude o propuštění z vazby na svobodu usilovat, je nasnadě, že eventuální kladný výsledek bude velmi pravděpodobně podmíněn kumulací alespoň některých institutů vazbu nahrazujících, jak je v ustanoveních §§ 73 a 73a vymezuje trestní řád, které ovšem budou muset být dostatečné a přesvědčivé.

41. Jelikož bylo napadené rozhodnutí revidováno v tom smyslu, že již nebyl shledán důvod vazby podle § 67 písm. b) tr. ř., bylo zapotřebí jej z podnětu podané stížnosti zrušit a nově rozhodnout tak, že se obviněný Mgr. Roman K. bere do vazby, ale pouze z důvodů uvedených v § 67 písm. a) tr. ř. /výrok ad I./. Jde-li o započet vazby, tento výrok byl zopakován, protože je v souladu s přesnou dobou, kdy došlo k omezení osobní svobody obviněného na území České republiky, jak patrno

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.

z příslušných listin /výrok ad II./. Konkrétně byl obviněný zadržen dne 9. 4. 2025 v 13:35 hodin na základě příkazu k zadržení Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 3. 2025, sp. zn. 0 Nt 18008/2025. Negativně bylo konečně rozhodnuto podle § 73 odst. 1 písm. b) a písm. c) tr. ř., vždy *a contrario* (z opaku), o návrhu na nahrazení vazby písemný slibem daným obviněným a dohledem probačního úředníka nad ním /výroky ad III. a IV./. Rozhodnutí zde bylo na místě, neb původní zákonná překážka takového postupu vyplývající z procesního předpisu (existence důvodu vazby podle § 67 písm. b) tr. ř.) odpadla.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 26. června 2025

Mgr. Martin Kaňok, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Straková.